

Ján Adamus

13. nedeľa v období „cez rok“ – v roku B

Keď sa Ježiš znova preplavil loďou na druhý breh, zišiel sa k nemu veľký zástup a bol pri mori. Tu prišiel jeden z predstavených synagógy menom Jairus a len čo ho zazrel, padol mu k nohám a veľmi ho prosil: „Dcéčka mi umiera. Pod' vlož na ňu ruky, aby ozdravela a žila.“ Ježiš odišiel s ním a za ním išiel veľký zástup a tlačil sa na neho. Bola tam aj istá žena, ktorá mala dvanásť rokov krvotok. Veľa vystála od mnohých lekárov a minula celý majetok, ale nič jej nepomohlo, ba bolo jej vždy horšie. Keď sa dopyčula o Ježišovi; prišla v zástupe zozadu a dotkla sa jeho šiat. Povedala si totiž: „Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdravím.“ A hneď prestala krváčať a pocítila v tele, že je z choroby vyliečená. Ježiš hneď poznal, že z neho vyšla sila. Obrátil sa k zástupu a spýtal sa: „Kto sa to dotkol mojich šiat?“ Jeho učenci mu vraveli: „Vidíš, že sa na teba tlačí zástup, a pýtaš sa: „Kto sa ma dotkol?“ Ale on sa obzeral, chcel vidieť tú, čo to urobila. Žena, veviac, čo sa s ňou stalo, prišla so strachom a chvením padla pred neho a povedala mu celú pravdu. A on jej povedal: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Chod' v pokoji a buď uzdravená zo svojej choroby.“ Kým ešte hovoril, prišli z domu predstaveného synagógy a povedali: „Tvoja dcéra umrela; načo ešte unúvaš učiteľa?“ Ale keď Ježiš počul, čo hovoria, povedal predstavenému synagógy: „Neboj sa, len ver! A nikomu nedovoliť ísť za sebou, iba Petrovi, Jakubovi a Jakubovmu bratovi Jánovi...“

Mk 5, 21-43

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Počas posledného roku sme sa museli až príliš často konfrontovať so smrťou. Cintoríny a krematóriá boli naplnené vyťažené a pozostalí museli často dlhé dni čakať na pohreb svojho blízkeho. Pandémia sa plnou silou zahryzla do životov ľudí a priniesla množstvo sĺz a bolesti.

Aj dnešné evanjelium sa zaoberá smrťou, pričom nám vôbec nechce kaziť radosť zo života či pridávať starosti. Práve naopak, chce nás zbaviť strachu pred ňou, ak pochopíme, že Boh je Bohom živých a Kristus premohol smrť. Viera v neho nám dáva život, ktorý nikdy neskončí. Preto sa nebojme často myslieť na pohrebný sprievod, v ktorom všetci máme svoje miesto, niekoľkokrát za raku a raz v nej.

Aký je náš postoj k smrti? Mnoho ľudí sa ju snaží zakryť záplavou kvetov, vencami, najdrahšou raku a pomníkom vytvoreným aspoň so švédskej

žuly. Ale Jairus to urobil úplne inak. Nezačal po skonaní dieťaťa organizovať honosný pohreb, hoci na tom mal peniaze aj postavenie, ale utekal za Ježišom, lebo veril, že on môže pomôcť. A čo urobil Ježiš? Krásny pohreb odsunul bokom a prehlásil: *Prečo sa plašíte a nariekate? Dievča neumrelo, ale spí.* A hoci ho vysmiali, nedal sa odradiť ani on, ani otec dievčaťa, hoci veľmi dobre vedel, že dcéra zomrela.

Čo nám chce povedať tento príbeh? Pán síce prebudil dievča k životu, ale neskôr opäť zomrelo, možno ako dospelá žena či starena, ale vtedy už nepomohol. V tých časoch zomieralo veľa mladých ľudí, tých však nevzkriesil a odvtedy už vzrástol o milióny počet plačúcich matiek a nešťastných otcov. Kristus nevzkriesil ich dieťa, hoci o to mnohí prosili.

Tí, ktorých sa táto bolestná udalosť netýka, iste pochvália tento príbeh, ale to je všetko. Je to však naozaj všetko? Veď si len predstavte, že v noci idete autom po neznámom kraji a tu sa pred vami objaví tabuľa, ktorú si prečítate a hoci po krátkej chvíli vám zmizne pred očí, vy už viete, kam cesta vedie. Aj rozprávanie o vzkriesení Jairovej dcéry je pre nás znamením, ktoré nám hovorí, že na konci tmavej cesty, ktorej hovoríme zomieranie, je niekto, kto nám daruje život, ak si dokážeme prečítať smerovku, čiže náboženstvo a vieru, a týmto smerom kráčať. Vtedy uvidíme nad našou raku aj my Ježiša, ktorý nás vzkriesi zo spánku smrti. Ak to dokážeme, potom aj pri smrti našich blízkych nebudeme hľadať útechu v pompézosti, ale vo viere.

Prosím ťa, keby Boh existoval, tak by nemohli byť vojny, hovorí jeden baník druhému, ktorého chce presvedčiť o Božej neexistencii. Ten sa ho opýtal: *Ty počuj, máš deti? To vieš, že mám. Práve teraz som sa veľmi nahneval na chlapca. Hovorím mu: Vonku je už chladno, nos čiapku. Ale on, frajer, chodí bez čiapky a teraz leží s angínou v horúčke. No vidíš, hovorí mu kamarát a kto za to môže, že má angínu, ty alebo on? A rovnako je to aj s Bohom. On ľudom hovorí: Nezabiješ! Miluj blízkeho ako seba samého! Ale my sa tým neriadime, vraždíme, bojujeme, a potom hovoríme, že Boha niet. Čo by si povedal chlapcovi, keby ti teraz povedal: To je jasné, otca niet, lebo inak by som nemohol prechladnúť. Pred každým človekom je život a smrť. Každému dáva možnosť voľby...*

Boh dáva možnosť voľby aj každému z nás - život alebo smrť, večný život alebo večná smrť. Rozbeháme sa s Jairom za Pánom s prosbou, aby sme dokázali pri smrteľnom lôžku nám blízkeho človeka chytiť sa jeho ruky, ktorá ho prebudí zo spánku smrti k večnému životu. A modlíme sa aj za našu šťastnú hodinu smrti, aby v tom okamihu nás Ježiš pevne držal za ruku a povedal: *Vstaň a ži spolu so mnou celú večnosť!*

Ó, krásne svetlá otčiny, slovanským kmeňom milené, vás, bratia, pozdravujeme a piesňou chváliť ideme.

Rím s veľkou poctou vítal vás jak matka synov v náručí, a vencom úcty zdobil vás a novú moc vám poručil.

Do našich krajín vyšli ste vniesť Krista, svetlom preniknúť, jasom naplniť nebeským tých, ktorých oslepoval blud.

A srdcia hriechov zbavené horlivosť svätá zachváti a bezútešné bodliaky na kvety čnosti obráti.

Teraz už z rajskej otčiny zhladnite na ľud vo svete; nech živá viera planie v nás, dedičstvo vaše presväté.

Buď sláva svätej Trojici; nech ona povzbudzuje nás ísť vašou cestou vznešenou a získať dary večných krás. Amen.

Kúsok pre mamy

Keď ťa život nudí.

Svätá Emília de Rodat

Svätá Emília, ktorá sa narodila vo Francúzsku v roku 1787, je nám vzorom u živote služby, ktorý zasvätila vzdelávaniu detí o starostlivosti o siroty, väzňov a starých ľudí. Jej sviatok slávime 19. septembra.

Keď deti konečne vyrastú a prestanú vyžadovať stálu pozornosť, náš život sa môže stať až príliš pokojným, predvídateľným, možno dokonca i nudným. Aj manželský vzťah môže partnerov po čase začať nudiť, keď po rokoch spoločného života upadnú do jednotvárnej rutiny. Nuda môže nezriedka viesť k problémom a vzniku mimomanželských vzťahov, závislosti, lenivosti... Čo robiť, keď sa náš život stane príliš vypočítateľným a monotónnym?

Možno je pocit nudy otázkou nášho prístupu. Svätá Emília to jednoznačne tvrdí, keď vysvetľuje, že sa v živote nudila iba raz, a to vtedy, keď sa odvrátila od Boha a prestala praktizovať svoju vieru.

Uf! Znamenajú vari naše sťažnosti na nudu v skutočnosti to, že sa odvraciamy od Boha? V určitom zmysle možno áno. Koniec koncov, každá z nás dostala v živote určité poslanie a Písmo nám predkladá nespočetné množstvo povinností: máme hlásať evanjelium do celého sveta, slúžiť chudobným, milovať blížnych, modliť sa za seba navzájom...

Každá týchto povinností je výzvou a úlohou na celý ktorej z nich sa zriekame, keď sa ponosujeme na nudu?

Učte sa robiť dobro, domáhajte sa práva, pomôžte utláčanému, vymôžte právo sirote, obhajujte vdovu!

z 1,17

Svätá Emília, prosím, oroduj za mňa, aby som bola schopná vidieť a mala silu naplniť všetky poslania, ktoré som v živote dostala.

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Duchovný otec a správca farnosti Vištuk, Mgr. Ján Záhradník, sa dňa 30. júna dožíva šesťdesiatich narodenín. K jeho krásnemu životnému jubileu a zároveň k 30. výročiu kňazskej vysviacky, za ktorú ďakoval vo svätej omši 21. mája, mu srdečne blahoželáme. Vyprosujeme pre neho od Nebeského Otca do ďalších rokov pevné zdravie, hojnosť Božích milostí, Kristovu lásku a silu, podporu Ducha Svätého v múdrosti, správnych rozhodnutiach a tiež stálu pomoc a ochranu našej Nebeskej Matky Panny Márie. Zároveň mu ďakujeme za krásne svedectvo viery v Krista, povzbudzovanie k nábožnému a čnostnému životu, dobrý príklad, aktivity, pokoru, skromnosť, ale aj osobnú trpezlivosť a obetavosť, s ktorou oddane slúži Pánu Bohu i farníkom.

S úctou a vďakou vištuckí farníci.

Slávnosť sv. Cyrila a Metoda, slovanských vierozvestov: Slávnosť je v piatok 5. júla. Nie je to prikázaný sviatok.

Zaiste je veľmi dobré ďakovať vo sv. omši za ich misionárske poslanie a prosieť o posilu našej viery.

Sv. omša bude v piatok večer o 18:00 hod.

Sv. omša vo štvrtok večer o 18:00 hodine je už zo slávnosti.

Výročie posviacky farského kostola:

V stredu 3. júla slávime výročie posviacky nášho farského kostola Najsvätejšej Trojice.

V utorok večerná sv. omša o 18:00 hod. bude z nasledujúcej slávnosti.

Prvý piatok a spovedanie:

Možnosť sviatosti zmierenia bude takto:

Pondelok, utorok 17:15 – 18:00

Štvrtok 16:30 – 18:00

Piatok 16:00 – 18:00

Zbierka na dobročinné diela Svätého Otca sa uskutoční dnes 30. júna.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 1 – 27.

Sväté omše v 13. týždni cezročného obdobia (B)

1.VII. pondelok

18:00 Na úmysel o. arcibiskupa

2. VII. utorok

18:00 Za † rodičov, starých rodičov a Miroslava

4. VII. štvrtok

18:00 Na úmysel

5. VII. piatok

18:00 Za † Mariána Stojkoviča

6. VII. sobota

08:00 Na úmysel

7. VII. 14. Nedela cezročného obdobia (B)

08:00 Za † Augustínu Radakovičovú (1.mesiac od smrti)

Lektor: Polanská Bažiková

11:00 Za farníkov

Lektor: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

1.VII. pondelok	sv. Oliver Plunkett, mučeník
2.VII. utorok	Návšteva Preblahoslavenej Panny Márie, sviatok
3.VII. streda	sv. Tomáša, apoštola, sviatok
4.VII. štvrtok	sv. Alžbety Portugalskej Lsp
5.VII. piatok	sv. Cyrila a Metoda, Slovanských vierozvestov, Patrónov Európy, slávnosť
6.VII. sobota	sv. Márie Goretti, panny a mučenice

Slovo na dnes

Čo robiť

Uvedomujem si, že v tejto etape ide o porozumenie textu tak, ako ho mám pred sebou, čiže čítať ho so zapojením mysle. Môžem si položiť Otázky: Aká je hlavná myšlienka textu, o čo v ňom ide? Kto v ňom \ stupuje? Kedy a kde sa odohráva? Prečo sa deje? Čiže registrujem obsah úryvku, využívam vedomosti, hľadám súvislosti, objavujem zmysel skutočností. Snažím sa porozumieť jeho vetám, najmä slovesám, postavám v ňom, emóciám v texte, plynutiu času atď. Ak mám základnú biblickú prípravu, môžem sledovať aj literárny druh biblického textu, jeho historický zmysel, typológiu, vzťah ku kánonu či komentáre. Ak som citovejší typ, budem mať sklon túto etapu možno aj preskočiť, naopak, ak som racionálnejší, tak zostať iba pri nej. No pri modlitbovom čítaní mi postačia tri základné pravidlá: vysvetľujem Bibliu Bibliou, zostávam pri vybranom texte a napokon študujem jeho kontext. Bolo by totiž chybou text zvolený na modlitbu v istom zmysle vytrhávať z celku Bibliu. Napríklad ak uvažujem o nejakom úryvku z *Markovho evanjelia*, najprv si môžem pripomenúť podobné state práve z neho. Potom s porovnávaním prejsť na ostatné evanjeliá a napokon si pripomenúť podobné či príbuzné texty zo Starého zákona.

Je dobré čítať aj so zapojením tela, hlavne zmyslov: nielen očí, ale aj uší, hmatu, lebo čím viac pri čítaní používam zmysly, tým lepšie. Nimi akoby podrobnejšie objavujem miesta, čas, registrujem zvuky, vône, vybavujem si scénu, prostredie, činnosť, okolnosti, no najmä osoby. Pozriem im do tváre, pozorujem ich gestá či pohyby. Vstúpim i ja do situácie, v ktorej sa nachádzajú. Tak postupne zapájam do čítania aj srdce, napríklad vnímaním tvarov, farieb, tónov, citov. No čítam tak, aby som sa nezavrtal do svojich obľúbených „tém“, ale aj tak, aby ma niečo neodlákalo od Pánovho slova preč. Čítam dovtedy, až sa mi možno začnú vynárať významy úryvku aj pomedzi riadkami.

Čítať Písmo znamená niečo také ako spoznávať priateľa, objavovať tajomstvá jeho osoby. To si vyžaduje aj pozornosť, rešpekt, úctu, snahu pochopiť partnera znútra, porozumieť jeho doterajšiemu životu, mať reálnu obavu, aby som mu neporozumel mylne. O to pozornejšie skúmam text, pomocou ktorého chcem budovať svoj osobný vzťah s Bohom.

Niekedy sa mi môže stať, že síce poctivo čítam a čítam, a predsa sa cítim akoby mimo obsahu textu. Vtedy mi môže pomôcť, ak prestanem text čítať iba očami, ale začnem hýbať pri jeho čítaní i perami, ba čítam si ho polohlasne, v určitom rytme. Ak ani to nepomôže, pokojne sa vrátim k predchádzajúcej etape, čiže k tichu a pokúsim sa nanovo stíšiť v Pánovej prítomnosti aj bez textu. A nemusím byť z toho sklamaný. Možno dnes má pre mňa Pán inú cestu ako obvykle.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Musím sa vo vzťahu s Bohom cítiť dobre ?

Zážitok je dnes pre mnohých mierou úspechu. „Bolo to fantastické“, „bolo to cool“, „cítim sa ako v raji“ prípadne „to teda bolo niečo“... Ak to nie je čosi, čo vybočuje z radu, neprináša to zážitok. Zvykli sme si na to v šoubiznise, športe, zvykáme si na to dokonca i vo formáte, ktorý sme ešte pred niekoľkými rokmi volali spravodajstvom. Čoraz častejšie sme však svedkami takéhoto vnímania a hodnotenia aj v náboženskej oblasti. Zážitkové náboženstvo. To, čo bolo pred niekoľkými rokmi skôr záležitosťou mladých ľudí, sa dnes stáva fenoménom prestupujúcim aj staršie generácie. Svoj vzťah k Bohu

hodnotíme podľa toho, ako sa pri tom cítime. Svoj vzťah k svätej omši hodnotíme podľa toho, ako sa na nej cítime. Vedie to k veľmi rafinovanému subjektivismu a individualizmu. Vzťah k Bohu si budujeme na osobných citoch a pocitoch. A beda, ak mi niekto spôsobí pocit, že sa cítim nesvoj!

Fenomén, ktorý spomínam, vedie v náboženskej oblasti k známemu tvrdeniu „Kristus áno. Cirkev nie“. Dovoľte mi podeliť sa s vami o zaujímavé vyjadrenia dvoch osobností. Prvou je Benedikt XVI. Na audiencii po svojom zvolení sa stretol s nemeckými pútnikmi. S preňho typickou odvahou im povedal: „Ak nerozumiete ničomu, čomu ja verím alebo čo musím povedať či urobiť podľa svojho svedomia a svedomia Cirkvi, prosím vás, aby ste mi verili.“ Krásny ľudský postoj pretkaný vedomím zodpovednosti a poslania dnes už emeritného pápeža. Hovorí a koná s láskou k pravde a v pravde. Často v rozpore s tým, čo je konformné a čomu sa tleska.

Druhou osobnosťou je môj obľúbený anglický autor C. S. Lewis. Vo svojej eseji *Človek alebo králik* z roku 1946 opísal zaujímavú skúsenosť. Mal sa vyjadriť k otázke, či je možné, aby človek viedol dobrý život bez toho, že by sa stal kresťanom. Jeho uvažovanie je zaujímavé: „Táto otázka znie, akoby ju položil niekto, kto si hovorí - nestarám sa o to, či je kresťanstvo pravdivé alebo nie je. Vyberám si vieru nie preto, lebo ju považujem za pravdivú, ale preto, že mi pomáha. Jedným zo základných faktorov, ktoré odlišujú človeka od zvieratá, je schopnosť poznávať pravdu. Je pravdepodobné, že pochabí kazatelia ustavičným zdôrazňovaním toho, ako kresťanstvo pomáha a aké je pre spoločnosť prospešné, nám v skutočnosti pomohli zabudnúť, že kresťanstvo nie je patentný všeliak.“ Otázka tak podľa Lewisa nestojí, či môže niekto viesť dobrý život bez kresťanstva, ale či „ja môžem viesť a žiť dobrý život bez kresťanstva.“ Keby totiž človek kladúci takéto otázky nikdy nepočul o kresťanstve, nemohol by položiť takúto otázku. Ak by niekto mal položiť takúto otázku po tom, čo kresťanstvo spoznal, zamyslel sa nad ním a zavrhol ho, tiež by ju nepoložil. Takéto otázky podľa spisovateľa kladú tí, čo sa cítia „byť dobrí“, ale nechcú sa zaťažovať konfrontáciou s pravdou. Vtedy by totiž museli uznať, že nie sú až takí dobrí, za akých sa radi pokladajú. Budeme podľa neho kričať od bolesti, keď z nás budú padať chumáče kráľickej srsti, ktorá z nás robí naivných králikov a nie zreých ľudí. Ale pod králičou srstou môžeme objaviť obraz človeka, ktorý bol vykúpený Kristovou obetou na kríži.

Inými slovami, je to pozvánka ísť k jadrú. Nenechať sa oklamať lákavou myšlienkou, že som lepší ako „tí druhí“. Normou na porovnávanie nie je „ten druhý“ ale Boží hlas v mojom vnútri. Pravda Boha o človeku a o mne samom. Svedomie, ktoré neuspávam a nečičikám, ale konfrontujem ho s pohľadom na to, akého ma Boh chce mať vo svojom pláne. Túžba páčiť sa, nechať sa formovať na spôsob, akým by ma chceli vidieť iní, nie Boh, je nebezpečná. Vedie do slepej uličky, v ktorej ma dobehne márnomyseľnosť a sebaláska. Zážitok z Boha je úplne iný ako zážitok šou-biznisu. Vlastne sa s ním vôbec nedá porovnávať. Snaha presvedčiť ma o tom, že ak sa na svätej omši necítim dobre, je zbytočné na ňu chodiť, sa tak rovná túžbe vysvetliť naivnému králikovi radosť ľudského umu z dosiahnutého poznania. Je to aj o periach pred sviňami, o ktorých hovoril Ježiš. A o túžbe hovoriť s niekým o hĺbke duchovného zážitku, kým on hovorí len o šírke emocionálneho výlevu.

Jozef Kováčik „A teraz čo? II“

Na minútku

Leto so starým otcom

Starý muž býval v starom vidieckom dome niekoľko metrov od železnice. Na jeseň sa starček venoval rôznym prácam, pozoroval prechádzajúce vlaky a spomínal na dávne časy. Keď však prišla jar, dal si na hlavu starý slamený klobúk, vzal rýľ a obrobil svoj kúsok zeme vedľa domu. Potom celé leto pracoval v záhrade, kde pestoval rajčiny, dyne a fazuľku a dve bohato plodiace marhule.

Raz v lete prišla starčeka navštíviť jeho dcéra z mesta. Priviedla so sebou aj svoju dcérku. Po niekoľkých dňoch sa žena musela vrátiť domov, ale dievčatko nechala u dedka na celé leto. Starý muž nikdy nepovedal, čo si o tom myslí, ale zdalo sa, že mu to nie je nepríjemné. Neprekážalo to ani dievčatku, ktoré si ihneď obľúbilo jeho dom, hoci sa triasol zakaždým, keď okolo prechádzal vlak. Najviac však milovalo záhradu s jej rastlinkami obťažkanými farebnými plodmi a s množstvom zeleniny. A keď sa vnučka trochu viac osmelila, naučila sa mať rada aj starého otca.

Pozorovala ho pri práci v záhrade. Niekedy sa jej podarilo nejakú rastlinku pošliapať, a hoci si to starček všimol, nikdy jej nič nepovedal. Našiel pre ňu malý slamený klobúčik a motyčku a naučil ju okopávať záhony a zbavovať ich buriny. Pre dievčatko to bola ťažká a náročná práca, ale starý muž jej povedal, že nevie pochopiť, ako to dovedty zvládal bez jej pomoci. Starček a dievčatko pracovali celé dopoludnie, okopávali, vytyčovali hriadky, zatiaľ čo po okolí poletoval zlomyseľný drozd, zobkal semienka, výhonky, no najviac si pochutnával na sladučkých marhuliach. A potom si spokojne popískoval.

„Protivné vtáčisko!“ zvolal starý muž.

Dievčatko povedalo to isté: „Protivné vtáčisko!“

Potom sa pozreli na seba a vybuchli od smiechu.

Na poludnie sa usadili do tieňa stromu, najedli sa a poležiačky odpočívali v tráve. Starý muž si posunul slamený klobúk na oči a dievčatko ho použilo ako vankúšik. Zaspalo skúmajúc oblohu.

Keď sa zobudili, starý muž odtrhol štyri zrelé marhule a s chuťou ich zjedli. Drozd rozhorčene štebotal, lebo si myslel, že všetky marhule patria jemu.

Dievčatko a starý muž sa uškŕňali a zašomrali: „Protivné vtáčisko!“

Prišiel september. Dievčatko nechcelo odísť a videlo, že aj starý muž je smutný. Mama jej slúbila, že sa k nemu vráti na budúce leto.

Keď však dievčatko s mamou prišli o rok k domu, uvedomili si, že sa niečo stalo. Všade sa rozrástla tráva a po stromoch sa popínalo trnité krovie. Starého muža našli sedieť na stoličke.

Skrinka so šťastnými myšlienkami ti môže zachrániť život.

Bruno Ferrero „Ludia, ktorí lietali“

Zamyslenia

Prameň požehnanja

Lahko pochopíte, že slabý potrebuje silného, ale zrejme ťažko porozumiete tomu, že práve tak silný potrebuje slabého.

Jean Vanier

Ešte ako dieťa som sa istého kňaza spýtala, prečo sa rodia postihnuté deti a prečo je toľko ľudí v starobe chorých, odkázaných na milosrdenstvo druhých. Dostala som odpoveď, ktorá ma zamestnáva podnes: „Sú tu preto, aby sa zdraví pri nich učili milosrdenstvu.“

Určite nejde o vyčerpávajúcu a jedine správnu odpoveď - veď dať presnú odpoveď na otázku utrpenia nevinných sa zatiaľ nikomu nepodarilo, kus pravdy však na tom asi bude.

„Na niektorých ikonách nie je Kristus zobrazený ako milosrdný Samaritán, ale ako onen poranený: z neho vychádza požehnanie a spása,“ upozorňuje dominikán Michael Marsch. A vo svetle Kristovho výroku: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili (Mt 25, 40), je také zobrazenie vlastne úplne presné.

To však znamená, že musíme trochu zmeniť perspektívu. Bežne by sme asi vnímali vzťah medzi Samaritánom a raneným tak, že Samaritán je ten, kto preukazuje milosrdenstvo, kto niečo dáva, a ranený je príjemcom tohto milosrdenstva. To je určite pravda, ale nie celá. Tým, kto obdarováva, je totiž paradoxne aj ten, komu sa slúži: „z neho vychádza požehnanie a spása“, ako píše otec Michael.

Krásne to vyjadril Jean Vanier, keď písal o vzťahu zdravých a chorých či mentálne postihnutých v spoločenstve Archa:

„Už tridsať rokov žijem s hendikepovanými mužmi a ženami a niektorí z nich sú postihnutí veľmi ťažko. Každý deň však objavujem túto pravdu: potrebujeme sa navzájom.“

Lahko pochopíte, že slabý potrebuje silného, ale zrejme ťažko porozumiete tomu, že práve tak silný potrebuje slabého. A práve o tom by som vám chcel hovoriť, o skutočnosti, že potrebujeme ľudí malých, zraniteľných...“

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku